

Gosciny Sempé

Mikulášove prestávky

Mikulášove prestávky

Mikulášove prestávky

Pôvodný názov: *Les récrés du Petit Nicolas*

© 2013 IMAV éditions / Goscinny – Sempé

Pôvodné francúzske vydanie: 1962

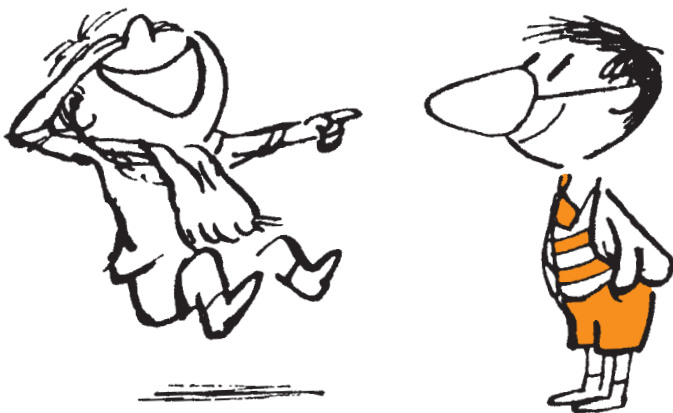
Preklad © Beata Panáková, 2007, 2018

Slovenské vydanie © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., 2012, 2019

ISBN 978-80-556-3573-6

René Goscinny
Jean-Jacques Sempé

Mikulášove prestávky

sloart

Mikuláš

Je super!

Lotar

Najhorší žiak z triedy.
Keď ho učiteľka vyvolá,
vždy má po prestávke.

Aurel
Môj najlepší kamarát.
Je tučný a stále sa
napcháva.

Alojz

Najlepší žiak z triedy
a učiteľkin miláčik,
my ho veľmi radi nemáme.

Kazimír
Má veľmi bohatého ocka,
ktorý mu kupuje všetko,
na čo si spomenie.

Rafael

Má píštaluku a jeho ocko
je policajt.

Hugo
Je veľmi silný a rád
rozdáva údery päšťou
rovno do nosa.

Izidor

Strašne rád hrá guľôčky
a je fakt dobrý, skoro nikdy
neminie jamku.

Julinka
Je veľmi fajn, neskôr sa
s ňou asi ožením.

Mama

Som rád doma, keď prší
a máme návštevu, lebo mama
vtedy prichystá na olovrant
kopu dobrôt.

Ocko

Odchádza z práce
neskôr ako ja zo školy,
ale nemá domáce úlohy.

Pán Bledur

Je náš sused.
Radi sa s ockom prekárajú.

Stará mama
Je ku mne veľmi dobrá,
dáva mi kopu darčiekov
a srdečne sa smeje na všetkom,
čo poviem.

Učiteľka

Je námamne milá a pekná,
pokiaľ nerobíme veľké hlúposti.

Bujón

Je náš vychovávateľ, voláme ho
tak preto, lebo stále hovorí: „Pozerajte sa
mi do očí.“ A oká sú aj v bujóne.
Vymysleli to veľkí žiaci.

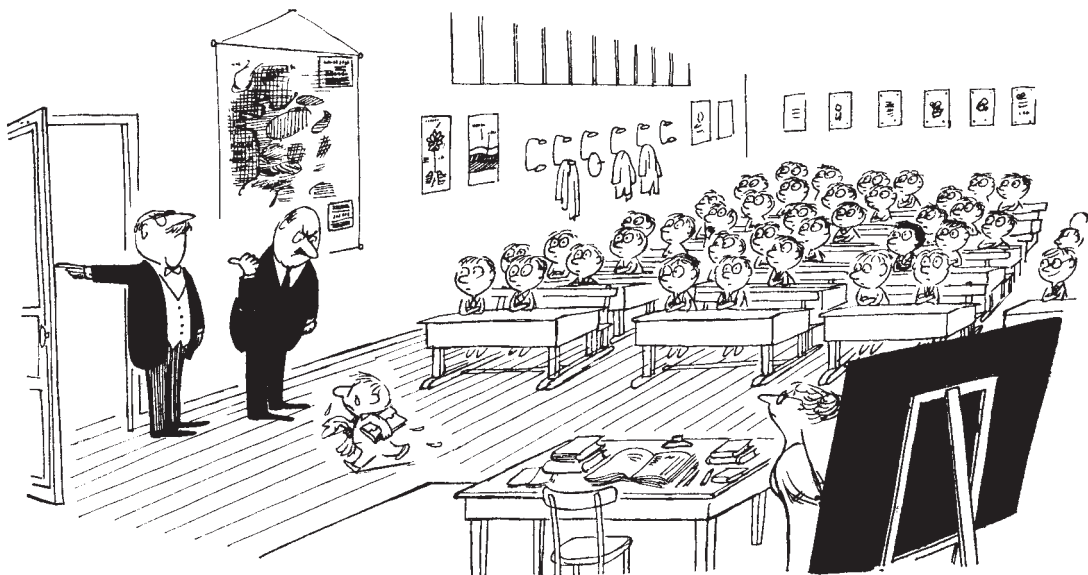

Obsah

Vylúčili Aurela.....	9
Nos strýčka Eugena.....	15
Hodinky.....	23
Robíme noviny.....	31
Ružová váza z obývačky.....	39
Cez prestávku sa bijeme.....	47
Strela.....	57
Fotoaparát.....	65
Futbalový zápas.....	73
Prvý polčas.....	80
Druhý polčas.....	86
V galérii.....	93
Defilujeme pred pomníkom.....	101
Skauti.....	107
Lotarova ruka.....	115
Bolí sme na vyšetrení.....	121
Rozdeľovanie cien.....	129
Biografie a bibliografie.....	134

Vylúčili Aurela

Stalo sa čosi strašné.

Aurela vylúčili zo školy! Prihodilo sa to počas veľkej prestávky.

Boli sme na dvore a hrali sme vybíjanú. Hrá sa tak, že ten, kto má loptu, sa snaží silno trafiť spoluhráča, ten sa rozplače a potom zas triafa loptou on. Je to super.

Nehral iba Kazimír, lebo chýbal, Alojz, ktorý si vždy cez prestávku opakuje učivo, a Aurel, pretože jedol posledný predpoľudňajší lekvárový chlieb. Aurel si najväčší lekvárový chlieb vždy necháva na veľkú prestávku, lebo vtedy má viac času.

Vybíjal Hugo. To je zriedkavosť, Hugo je totiž veľmi silný, a preto sa snažíme netrafiť ho, aby nedostal loptu, lebo keď on niekoho trafi, strašne to bolí.

Hugo práve zamieril na Lotara, ten sa hodil na zem a rukami si chránil hlavu. Lopta preletela ponad neho a báb – tresla do chrbta Aurela, ktorému vyletel z ruky chlieb a capol lekvárovou stranou na zem. Aurela to najedovalo, celý očervenel a začal vrieskať.

Nato pribehol Bujón – to je náš vychovávateľ –, aby zistil, čo sa deje. Nezbadal lekvárový chlieb, pošmykol sa na ňom a skoro sa natiahol. Bujón mal celú topánku od lekváru a očividne ho to dosť prekvapilo.

Aurel zúrilo, rozháňal sa rukami a ziapal: „Doparoma! Nemôžete dávať pozor, kam stúpate? To je otrasné!“

Bol fakt strašne naštvaný. Treba povedať, že čo sa týka jedla, s Aurelom nie sú žiadne žarty. A najmä, keď ide o lekvárový chlieb, čo má na veľkú prestávku.

Aj Bujón bol poriadne nazlostný. „Pozri sa mi do očí!“ kričal na Aurela. „Čo si to povedal?“

„Povedal som, že, doparoma, nemáte čo stúpať po mojom chlebe!“ nahlas a zreteľne odvetil Aurel.

Bujón zdrapol Aurela za plece a odviedol ho preč. Pri každom kroku robil čvacht, čvacht, lebo mal na topánke plno lekváru.

Potom pán Parimucha zazvonil na koniec prestávky. Pán Parimucha je náš nový vychovávateľ, ktorému sme zatiaľ nestihli vymyslieť nejakú vtipnú prezývku.

Vošli sme do triedy, ale Aurel sa stále nevracal. Aj učiteľka sa čudovala. „A kde je Aurel?“ pýtala sa nás.

Všetci sme sa jej chystali odpovedať, keď sa otvorili dvere a vošiel riaditeľ s Aurelom a Bujónom.

„Vstať!“ kázala učiteľka.

„Sadnúť!“ kázal riaditeľ. Riaditeľ vyzeral nahnevane. Bujón tiež. Aurel posmrkával a tučnú tvár mal mokrú od slz.

„Milé deti,“ začal riaditeľ, „váš spolužiak sa správal neuveriteľne hrubo k Bujó... k pánovi Dubonovi. Na takú drzosť a taký nedostatok úcty voči nadriadenému a voči staršej osobe neexistuje ospravedlnenie. Preto bude váš spolužiak vylúčený zo školy. Nemyslel, ach, isto nemyslel na nesmierny zármutok, ktorý spôsobí svojim rodičom. A keď sa v budúcnosti nepolepší, skončí vo väzení, lebo to je nevyhnutný osud všetkých bezočivých nevychovcov. Nech vám je odstrašujúcim príkladom!“

Potom riaditeľ povedal Aurelovi, aby sa zbalil. Aurel si s pláčom pobral veci a odišiel aj s riaditeľom a Bujónom.

Všetci sme z toho zosmutneli. Aj učiteľka. „Pokúsim sa niečo urobiť,“ sľúbila.

Niekedy je fakt senzačná!

Keď sme vychádzali zo školy, zbadali sme Aurela. Čakal nás na rohu a jedol čokoládovú tyčinku. Zblízka vyzeral veľmi nešťastne.

„Nešiel si domov?“ opýtal som sa.

„Nie,“ povedal Aurel. „Ale budem musieť, lebo čoskoro je obed. Keď sa doma priznám, stavím sa, že nedostanem múčnik. To je teda deň!“

Aurel sa vliekol domov a prežúval tak pomaly, že sa zdalo, ako-by jedol nasilu. Bolo nám ho hrozne ľúto.

Popoludní prišla do školy Aurelova mama. Vyzerala nahnevane a Aurela ťahala za sebou za ruku. Vošli do riaditeľne a za nimi tam vošiel aj Bujón.

O niečo neskôr prišiel do triedy riaditeľ aj s Aurelom, ktorý sa naširoko usmieval.

„Vstať!“ kázala učiteľka.

„Sadnúť!“ kázal riaditeľ.

Oznámil nám, že sa rozhodol dať Aurelovi ešte jednu šancu. Dodal, že tak učinil kvôli rodičom nášho spolužiaka, ktorí si zúfali pri predstave, že z ich dieťaťa bude nevzdelaný nevychovanec a skončí vo väzení.

„Váš spolužiak sa pánovi Dubonovi ospravedlnil a pán Dubon láskavo ospravedlnenie prijal. Dúfam, že váš spolužiak bude za tolku zhovievavosť vďačný, vezme si z toho poučenie a v budúcnosti sa bude správať tak, aby sa vyvaroval chýb, ktorých sa dnes dopustil. Však?“

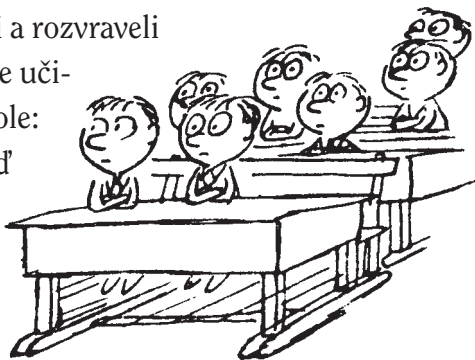
„No... jasné,“ odpovedal Aurel.

Riaditeľ sa na neho pozrel, otvoril ústa, zhlboka si vzdychol a odišiel.

Všetci sme sa strašne tešili a rozvraveli sme sa jeden cez druhého, ale učiteľka tresla pravítkom po stole:

„Všetci, sadnúť! Aurel, choď na miesto a buď ticho! Lo-tar, k tabuli!“

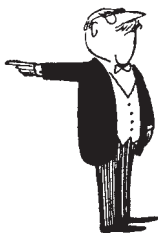
Keď zazvonilo na prestávku, všetci sme vyšli

na dvor, okrem Lotara, ktorý má vždy, keď ho vyvolajú, trest a prestávku prestojí v kúte. Na dvore sme sa zhŕkli okolo Aurela, ktorý už zasa jedol syrový chlieb, a vypytovali sme sa, čo sa vlastne udialo v riaditeľni. Lenže prišiel Bujón: „No tak, no tak, nechajte spolužiaka na pokoji. Celá záležitosť sa skončila, choďte sa hrať! Tak bežte!“

Zdrapol Cypriána za plece, ten sa zapotácal a vyrazil Aurelovi z ruky syrový chlieb.

Aurel pozrel na Bujóna, očervenel, rozháňal sa rukami a vrieskal: „Doparoma! To nie je možné! Vy ste otrasný! Fakt nenapraviteľný!“

Nos strýčka Eugena

Dnes ma viedol do školy ocko. Vždy sa poteším, keď so mnou ide ocko, lebo mi niekedy dá zopár drobných, aby som si niečo kúpil. Aj tentoraz sa mi pošťastilo. Prechádzali sme popri hračkárstve a vo výklade som zbadal papierové nosy, aké sa dávajú na tvár, aby sme rozosmiali kamarátov.

„Ocko, kúp mi nos!“ poprosil som.

Ocko povedal, že nie, vraj žiadny nos nepotrebujem, ale ja som mu ukázal veľký červený nosisko a vravím: „Aha, ocko, kúp mi tento, vyzerá celkom ako nos strýčka Eugena!“

Strýčko Eugen je ockov brat. Je tučný, rád rozpráva vtipy a takmer stále sa smeje. Vídame ho len zriedka, lebo veľa cestuje a veľmi ďaleko všeličo predáva: v Lyone, v Clermond-Ferrande

a v Saint-Etienne. Ocko sa rozosmial: „Naozaj, celkom ako Eugenov nos, len v malom. Keď k nám nabudúce príde, privítam ho s ním.“

Hneď sme vošli do obchodu a kúpili nos. Dal som si ho na tvár, držal na gumičke, potom si ho nasadil ocko a nakoniec predavačka. Pozerali sme sa na seba v zrkadle a hrozne sme sa smiali. Nech je, ako chce, ocko je super!

Pred školou mi povedal: „Buď dobrý, a nie aby si mal s Eugenovým nosom opletačky.“

Sľúbil som, že budem dobrý, a odkráčal som do školy. Kamoši už boli na dvore. Nasadil som si nos, aby som sa im predviedol, a všetci sme sa hurónsky rozosmiali.

„Je ako nos mojej tety Kláry,“ povedal Cyprián.

„Čoby,“ namietol som, „to je nos môjho strýčka Eugena, ktorý je cestovateľ.“

„Požičaj mi ho!“ drankal Hugo.

„Nie!“ odmietol som. „Keď chceš nos, popros svojho ocka, nech ti kúpi!“

„Keď mi ho nepožičiaš, jednu ti vrazím!“ zastrájal sa Hugo, ktorý je z nás všetkých najsilnejší, a – buch – tresol do nosa strýčka Eugena.

Mňa to nebolelo, ale bál som sa o strýčkov nos, tak som si ho odložil do vrečka a poriadne som Huga nakopol. Bili sme sa ostošešť a kamoši sa prizerali, keď k nám pribehol Bujón. Bujón je náš vychovávateľ. Raz vám porozprávam, prečo ho tak voláme.

„Čo sa to tu deje?“ zisťoval.

„To Hugo!“ povedal som. „Vrazil mi päšťou do nosa a zlomil ho!“

Bujón vypleštil oči a zohol sa, aby mi zblízka videl do tváre:
„Tak ukáž...“

Ja som vytiahol z vrecka nos strýčka Eugena a ukázal som mu ho. Nevieť prečo, ale keď Bujón zbadal nos strýčka Eugena, strašne sa napajedil.

„Pozri sa mi do očí,“ povedal, keď sa vystrel. „Zo mňa si ty uťahovať nebudeš, kamarát. Vo štvrtok popoludní zostaneš po škole, jasné?“

Rozplakal som sa a Kazimír povedal: „Prosím, on za to naozaj nemôže.“

Bujón si Kazimíra premeral, usmial sa a položil mu ruku na plece: „To je od teba pekné, že sa priznávaš, aby si chránil kamaráta.“

„No...“ povedal Kazimír, „on za to nemôže, ale môže za to Hugo.“

Bujón očervenel ako paprika, viackrát otvoril ústa naprázdno a nechal po škole Huga, Kazimíra a aj Lotara zato, že sa smial. A odišiel zazvoniť.

Potom sme mali dejepis a učiteľka nám vysvetľovala, ako kedysi žili vo Francúzsku Galovia. Aurel, ktorý sedel vedľa mňa, chcel vedieť, či je nos strýčka Eugena naozaj zlomený. Povedal som mu, že nie, že je len na jednej strane trošku preborený. Vybral som ho z vrecka, aby som videl, či sa dá opraviť. Zistil som, že sa dá. Prstom som ho zvnútra povytlačal do pôvodnej podoby. Bol som náramne spokojný.

„Ukáž mi ho!“ šuškal Aurel.

Zohol som sa pod lavicu, aby si Aurel mohol nos prezrieť.

„Je celkom v poriadku,“ oznámil.

„Mikuláš! Zopakuj, čo som hovorila!“ zakričala učiteľka tak nahlas, až som nadskočil.

